

De mooiste aarde
ter wereld

Over het meisje dat de mens weer dier maakte

Jack Winter

Jack Winter

Coverontwerp: M.F.J.S.

ISBN: 9789464925777

© Jack Winter 2023

Inhoud

1 Zeewezens

Na de vloed
Utrecht Aan Zee
Storm
Alle hens aan dek
Geloof me, ik lieg
Muziek van een drankorgel
Licht het anker!
Daar waar het water niet stroomt

2 Landrotten

Een vis op het droge
Landinwaarts
Aardhommels
Nieuw-Nijmegen
Ruzie met de koning
De ezel en de neanderthaler
Thuis zonder huis
Over de grens
De Maakbare Wereld
De aard van het beestje

3 Vliegeniers

Tussen hemel en aarde
Luchtkasteel Lyon
Melchior de Ziener
Rijn
De bevrijding
Sterrenkijker
En de lucht kleurde rood
Na het stof

1

Zeewezens

Na de vloed

In de baai bij Utrecht Aan Zee dreef iets bizars. Het was flinterdun, maar onbreekbaar. Ooit was het doodgewoon geweest, nu leek het buitenaards. De tijd had het bijzonder gemaakt. Ruim tachtig jaar lang had het rondgedobberd op de oceaan, via de Golfstroom langs Mexico en Amerika. Langzaam dreef het nietige dingetje de baai in, boven op golven die machtig groeiden en met immense kracht stuk sloegen op de kade.

Vanuit Delta's boot leek het op een kwal, zo'n duivelse paarse. De hele zee zat propvol met die stekende beesten. Niemand durfde in de zee te zwemmen en niemand wist wat er leefde in dat ondoordringbare water. Mensen kenden alleen wat ze met hun hengels naar boven haalden. En de verhalen van de oude mannen in de haven. Zij vertelden over wat er ooit in geleefd had, toen de zee veel verder naar het westen lag.

Maar nee, dit ding zwom niet als een kwal. Zo plat als een dubbeltje dobberde het aan de oppervlakte. Het had een soort vleugel en een levenloos oog dat zonder te knipperen naar de hemel staarde.

Delta stak haar hand in het ijskoude water. Ze liet het ding tegen haar vingers drijven en tilde het omhoog. Vragend keek ze naar haar vader Stern, die vooruit bleef turen. Hij trok hard aan het touw en liet het zeil van hun visaak vieren. Nu de wind opstak, zette hij koers richting de haven. Pas toen die klus geklaard was, draaide hij zich om.

'Waarom raap je toch alles op? Gooi dat maar weg', gromde hij. Zijn schorre stem was geschuurd door zand en zilt. Met moeite kwam hij boven de brullende windvlagen uit.

'Wat is dit?'

'Niets bijzonders. Zo te zien is het een oude folieballon, van een... ik denk een flamingo.'

'Een wat?'

'Een ballon. Een kleine eeuw geleden vierden mensen daar hun verjaardag mee. Ze waren gevuld met lucht of helium. En dan... tja, dan zweefden ze door de kamer.'

Delta gooide het vreemde ding terug het water in. De flamingo maakte geen plons, maar werd weer één met de zee. Ze keek ernaar tot haar ogen hem kwijtraakten in het grijsgroene water.

Haar maag, toch wel gewend aan honger, knorde voor de zoveelste keer. Ze had nog niets gegeten en de avond begon al. Uit de ton achter haar pakte ze een pakketje van gevouwen palmladeren. De bladeren knisperden zachtjes terwijl ze met haar vingertoppen over de nerven gleed. Ze peuterde een randje los, sloeg het pakketje open, en haalde er een brood met boter uit.

Hoewel ze honger had als een paard, bleef het brood rusten in haar handen.

'Jammer dat we niet meer zulke mooie spullen hebben', mijmerde ze, terwijl ze een stukje korst plukte en tot een balletje rolde. 'Volgende maand word ik twaalf. Wat zou dat ding grappig zijn geweest! Met zo'n 'ballon' had

ik ons huis elk jaar kunnen versieren. En met jouw verjaardag, natuurlijk. En ook met kerst zou hij tevoorschijn fladderen...'

Haar vader schoof een roestige kist met hun hengels opzij en keek op. Zijn spleetogen, zoals vissers die hebben, glinsterden in de schemering.

'Dee, zo'n ballon gebruikten ze één middag. Daarna ging 'ie de prullenbak in.'

Delta schoot in de lach.

'Ze gebruikten het maar één keer? Voor één feestje?'

'Ja.'

Hij tuurde uit over zee. Deze werd onstuimig. Koude spetters bliezen op hun schouders en hun rode wangen. Ze moesten snel terugkeren naar de haven.

'Dus mensen maakten vroeger onverwoestbare dingen voor iets dat een uurtje duurt?'

'Tja, dat was toen eenmaal zo. Daarom is er nog zoveel te zien uit die tijd. Zie je dat potje daar?'

Met zijn korte maar forse vingers wees hij naar het water. Een paar meter naast de aak deinde een wit potje mee op de groeiende golven. Het had geen deksel, en de rand fonkelde nat en glad in de zon.

'Daar zat zalf in, denk ik. Die gebruikten ze ietsje langer. Meestal enkele weken. Maar er zwerven dus ook veel van zulke potjes rond. Bedenk dat ze zalf hadden voor droge huid, vette huid, jonge huid, oude huid... En mensen hadden ook allerlei flessen shampoo. Ze meenden dat je

verschillende shampoo moest hebben voor dik haar, dun haar, krullend haar...'

'En mensen geloofden dat pap?!'

Haar vader gniffelde.

'Ach. Door de eeuwen heen hebben mensen veel geloofd. Dan is dit ook niet zo gek. Wist je dat ze in de middeleeuwen geloofden dat bloedzuigers goed waren voor allerlei ziekten? Die zogen zogenaamd het slechte bloed uit je lichaam. Dat noemden ze aderlaten...'

Als een monster boog hij zijn armen over haar heen, en lachte bulderend over de baai. Onder zijn open jas schudde zijn wollen schipperstrui van links naar rechts. Soms was hij zo streng dat hij een ui kon laten huilen, maar hij kon ook lachen als de beste.

Opeens betrok zijn gezicht.

'Bedenk dat mensen over honderd jaar ook op ons terugkijken', besloot hij. 'Ook zij zullen zich afvragen waar wij in hemelsnaam mee bezig waren. Terwijl we alles wat wij doen nu volkomen normaal vinden.'

Dat was waar. Waarom zouden we het nu beter weten dan vroeger en alle mensen in de toekomst? Dat zou wel erg toevallig zijn, vond Delta.

Maar voor het eerst beseftte ze waar al die potjes, zakjes en flesjes vandaan kwamen. Nooit had ze het zich afgevraagd. Ze leken net zo vanzelfsprekend als de witte keien aan de oevers van rivieren. Ze hoorden nu eenmaal bij het water.

Intussen verscheen Utrecht gebouw voor gebouw achter de mistbanken. Er was geen kustlijn: de zee botste tegen de stad. Dat ging

gepaard met veel geweld, als twee ruziënde goden. Op de onrustige zee schommelde de aak op en neer en aan dek werd de geur van nat hout sterker. De golven brulden steeds harder en sloegen verderop woedend tegen de kade.

Alleen de diepe galm van de Dom overtrof dit gedreun. De kerk sloeg zevenmaal. En als hij sloeg, dan luisterde je. Elke slag donderde over de baai alsof de toren een gigantische machine was die de zee in toom hield. Zijn galm kon je mijlenver horen.

Tussen elke slag klonk het nerveuze gekwetter van een zwerm pelikanen. De vogels vlogen op van de kade om het spetterende zeewater te ontwijken. Altijd als ze dat deden, vielen de visjes uit hun bange snavels. Deze landden op de houten vlonderpaden in de stad. Daarna lagen ze er nog een dag of vier. Pas wanneer de stank van rottende vis ondraaglijk werd, veegde de Staat ze van de planken het water in.

Delta wist dat ze te laat waren om de grootste, eetbare vissen van de paden te rapen. Anderen zouden hen voor zijn. Ze gluurde in het houten vat naast haar spillebenen. Een inktvisje en vijf garnalen...

Tja. Met zeewier en rijst kon ze er nog iets van maken. De vangst was alleen genoeg voor henzelf, maar te klein om te verhandelen op de avondmarkt.

Ze slaakte een diepe zucht. Vanavond zouden ze ruzie krijgen. Haar vader wilde de hele vangst vast weer aan haar geven en zelf op een lege maag slapen. Waarom begreep hij nooit hoe schuldig ze zich zou voelen? Vaak stond de helft van hun maaltijd dan af te koelen op tafel, terwijl ze naar elkaar keken als cowboys voor een vuurgevecht. Alleen dan met

vorken in plaats van pistolen. En met andere regels: wie het eerst trok, had verloren.

Utrecht Aan Zee

Als je bij Utrecht voet aan wal zette, werd je pas echt zeeziek. De hele stad was als een groot schip in volle vaart. Alles schommelde en maakte kabaal: de krakende vlonderpaden, het getimmer in de werven, de scheefgezakte huizen en hun trillende ramen. De huizen waren zo scheef omdat er veel water in de grond zat. De oudste, stenen gebouwen waren het scheefst, zoals de houtzaagmolen die als een roer rond draaide. En de Dom leek wel de toren van Pisa. Als een kromme mast torende hij uit boven de stad, die piepte en kraakte op het water.

Maar de stad had de zee ook nodig. Voor de kade bewogen drijvers mee met de golven, net als lijnen in een zwembad. Met hun beweging haalden ze energie uit het water. Op de kade stonden huizenhoge machines die hiermee stroom opwekten. Van grote werkplaatsen tot kleine winkels: alles draaide op de kracht van de golven. Als je het kon betalen, tenminste. De machines waren de enige technische hoogstandjes in de stad. Buiten deze 'noodgreep' gebruikten Nederlanders, en Utrechtenaren in het bijzonder, geen techniek meer.

De houten paden vormden het dek van Utrecht Aan Zee. Dag en nacht was het hier een drukte van jewelste. Het wemelde er van bezige

bijen met weinig ruimte maar veel werk. Zeilmakers naaiden katoen, touwslagers draaiden garen, timmerlui herstelden wrakken van huizen. En als je over die wirwar aan paden snelde, klotste het zeeschuim over je laarzen, vlogen de vonken over je hoofd, en stootten er peddels in je maag.

In die mensenzee zwoegden ook gezinnen van A naar B. Deze kleedden zich in vodden en sjouwden juten zakken op hun schouders. Vaak zat daar vis in, maar ook oud ijzer, koper, en glas.

Al dit schroot werd hergebruikt. Het had ooit in een gebouw of machine gezeten. Soms kwam het uit de sloop, en soms kwam het uit de zee. Hergebruik van spullen moest van de Staat. Deze verbood dat mensen sporen nalieten op aarde. Zo wilde men nieuwe overstromingen voorkomen, want die sporen veranderden het klimaat en zorgden voor rampen. Sporen zoals spullen die eeuwig in de grond bleven. Het delven van metaal. Het maken van spullen waarbij slechte gassen vrijkwamen. Of het eten van te veel dieren. Daarom werden oude spullen hergebruikt, nieuwe spullen gemaakt van natuurlijk materiaal als hout en klei (zelfs de huizen), en waren visnetten uit den boze. Want daar ving je te veel mee.

De gezinnen sjouwden hun spullen naar de rand van het marktplein. Hier verkochten ze deze voor een habbekrats aan koopmannen. Op de markt verkochten de handelaars diezelfde spullen voor hoge prijzen. Ze schreeuwden over elkaar heen, maar verloren het meestal van de krijsende meeuwen.

Alleen de koopmannen hadden een vergunning om op het plein te staan. Er was immers weinig plek. De Staat verdiende veel geld met de verkoop van vergunningen. Vissers en verzamelaars die zelf hun spullen van de hand deden, werden opgespoord en opgepakt.

Toch kriebelde het wel eens bij Delta. Zeker op dagen dat ze weinig aten, zoals nu. Toen ze aanmeerden, vroeg ze waarom ze nooit een poging waagden om hun vangst zelf te verkopen.

‘Luister goed naar wat ik zeg, Delta’, riep haar vader boos, terwijl hij de meerlijn vastbond aan een bolder. ‘Er zijn twee soorten mensen. Je hebt mensen die snel willen scoren. Misschien komen ze ermee weg, misschien niet. Dat maakt niet uit, want ze leven altijd in angst om gepakt te worden. Daarnaast heb je mensen zoals jij en ik. Het klopt dat wij niet rijk zijn. Maar wij kunnen trots zijn op onszelf, want eerlijkheid duurt het langst. Daardoor kunnen wij ‘s nachts rustig slapen.’

Lekker saai weer, dacht Delta.

‘Onze buurman Dijk doet het wel. En hij kan ‘s nachts slapen, want hij ligt niet wakker van de honger!’

‘Doe nou niet zo dom. Die lapzwans brengt zijn gezin in gevaar. Als hij achter slot en grendel gaat, wie zorgt er dan voor je buurjongen?’

Waarom was hij toch altijd zo voorzichtig! Soms moest je nu eenmaal risico’s nemen. Delta werd er gek van. Misschien moest ze het zelf maar doen als haar vader zo’n lafaard was.

Zachtjes tikte de romp van de aak tegen de steiger. Zonder naar haar vader te kijken, gooide Delta het visvat aan wal. Deze miste hem op een haar na. Hoofdschuddend stapte ze de kade op. Althans, dat dacht ze. In plaats van steen voelde Delta lucht onder haar voeten. In blinde paniek greep ze naar de bolder waar het touw van de aak omheen zat. Maar de

bolder bleek zo glibberig als een aal. Ze kreeg geen grip en gleed omlaag, daarna in vrije val.

Haar hoge gil ging gepaard met een snelle hand om haar pols. Voordat ze in zee belandde, trok haar vader haar op de steiger. Hij hijgde zwaar en zijn spleetogen waren wijder dan ooit. Weer keek ze hem niet aan, maar nu uit schaamte.

In kleermakerszit nam hij plaats op de rand van de steiger. Delta bleef staan, maar na een minuut of twee ging ze klappertandend naast hem zitten. Haar laarzen waren doordrenkt en ze voelde haar voeten niet meer. Ze deed haar schoenen en sokken uit, en wikkelde haar jas om haar ijsklompen.

Zwijgend keken ze samen over het water naar de zon. In tegenstelling tot Delta ging deze wel kopje onder. Aan de horizon doofde hij in zee. Als haar vader nabij was geweest, had hij voor een eeuwige dag kunnen zorgen. Maar het mocht niet zo zijn. In de verte zoefden meeuwen als zwarte V's over het water, speurend naar een schuilplek voor de naderende storm. Midden op zee landden de vogels op een ruïne. Het was een oud gebouw van een verdronken dorp waar Delta geen verhalen van kende.

'Dat heb ik weer. Lees ik je de les over het nemen van risico's, val ik zelf in het water.'

Er daalde een warme jas neer op haar bibberende schouders.

'Laat me je één ding vertellen, Dee. In ons leven voel je je vaak onzeker. Vooral wanneer het lijkt alsof anderen hun schaapjes op het droge hebben. Alsof zij slimmer zijn. Of sterker. Soms heb je het gevoel dat jij met een twijgje een ruimte binnenstapt waar iedereen een knuppel heeft. Maar

hoe sterk dat gevoel ook is, beseft dat anderen ook niet weten waar ze mee bezig zijn. Mensen spelen toneel. Brullen om groter te lijken. Laat je niet van de wijs brengen, en richt je alleen op waar jij controle over hebt: jouw eigen acties.'

Met zijn vingers trommelde hij op zijn bovenbeen. Toen blies hij zijn longen leeg.

'Ik ben ook niet altijd blij met de regels van de Staat. Maar ze zijn er niet voor niets. Want als je een vis bij de handelaren koopt, weet je zeker dat hij niet bedorven is. En met het geld van de vergunningen houdt de Staat ons eiland boven water.'

'Over water gesproken... Ik heb het nogal koud.'

'Kom.'

Hij sprong op en stak zijn hand uit. Delta's vingers gleden in de zijne, en met een krachtige ruk trok hij haar omhoog. Ze voelde zijn harde werkhanden schuren. Zijn handpalm was ruw en eeltig, en het topje van zijn wijsvinger ontbrak. Delta kende zijn handen op haar duimpje; elke lijn, elke splinter, elk litteken. Ze leken wel van hardhout, met ringen en noesten. Als een dagboek kon je er hun verleden uit lezen.

Ze dacht aan de vlieger die hij vijf jaar geleden voor haar gemaakt had van een oud beddenlaken. Bij de eerste keer vliegeren schoot deze door een windvlaag plots de lucht in. Het litteken van het snijdende touw bobbelde nog steeds schuin over zijn palm.

En daar zat de spierknoop. Ontstaan door het urenlang vasthouden van de hengel, elke dag weer. Zijn hand stond altijd een beetje verkramp

naar binnen.

En daar was de lucht waar het topje van zijn wijsvinger hoorde. Die had hij acht jaar geleden verloren bij een laatste poging om haar moeder te redden. Tevergeefs. Mensen mochten dan geen sporen meer nalaten op aarde, andersom gebeurde dat wel.

Storm

Die nacht regende het pijpenstelen. De herfst – het stormseizoen – begon nu echt. Een harde knal met een bliksemschicht vormde het startschot van het seizoen. In een snel ritme tikten de zware druppels op de dakpannen, die kletterden door de harde wind. Enkele aalscholvers vergaten te schuilen en zaten vast op de daken. Door de windkracht draaiden hun veren om hun eigen spoel. De verraste vogels klampten zich met man en macht vast aan de dakpannen. Hun natte verenkleed maakte ze als kleine, bedroefde pinguïns.

Tijdens zulke stormen veranderde het huisje van Delta en Stern in een warm holletje. Het rook er naar het zelfgebakken brood dat ze 's avonds bakten voor de volgende dag. Meestal maakten ze breekbrood, waarvan ze de eerste stukjes nog warm bij het ontbijt aten. Hun huisje besloeg maar twee kamers. Delta sliep in een ruimte waar haar bed net in kon. Het was een hoog bed, zodat er nog een schrijftafel en vitrinekastje onder pasten. In het kastje lagen haar gevonden fossielen. Resten van enorme wezens die

ooit hadden rondgedwaald, toen land nog zee was of zee nog land. De kies van een mammoet, de kaak van een grottenleeuw, de klauw van een ijsbeer. Elke avond keek ze ernaar en stelde ze zich voor hoe het zou zijn om tegenover zo'n machtig dier te staan.

Naast haar slaapkamer lag een iets grotere ruimte. Een drie-in-één kamer met de keuken, woonkamer en haar vaders vertrek. Bijna alles was er van hout, tot het servies en bestek aan toe. Haar vader maakte alles zelf. In het midden van de grotere kamer stond één van zijn eerste creaties, uit hun oude huis: een ronde tafel van eikenhout met drie stoelen. En in de hoek stond hun oude piano, vals als een kraai. Toch speelde Delta er graag op. Uit versleten boekjes speelde ze de liedjes van haar moeder: razendsnelle jazz die haar vader tureluurs dreef.

Tegen de muur stond het enige ding van steen. Dit was een zelfgebouwde oven met open vuur. 's Avonds na het bakken van hun brood zaten ze bij het vuur voor licht en warmte.

Binnen merkte je weinig van zo'n storm, en ook deze nacht was dat zo. Als een baby in de buik luisterde Delta naar ondergedompelde geluiden uit de verte; het zachte gefluit van de wind en het getik van de regen op het raam.

Maar haar vader zat rechtop in bed. Elke vijf minuten snelde hij naar zijn raam en schoof hij de gordijntjes opzij. Dan loerde hij met grote ogen naar buiten, kijkend naar de waterstand.

'Pap, ga alsjeblieft terug naar je nest', geeuwde Delta slaapdronken terwijl ze zijn kamer binnen strompelde. 'Dat ijsberen maakt me wakker. Er is niets aan de hand.'

'Sorry, Dee. Ik wilde het gewoon even dubbel checken.'

Schoorvoetend liep hij terug naar zijn bed, waar zijn laken half op de grond hing. Hij sloeg het om zich heen, maar van onder het laken bleef hij naar buiten spieden.

Delta wist wel waarom hij zo nerveus rond rende. Dat had alles te maken met haar moeder. Acht jaar geleden was ze verdronken bij de overstroming van hun oude woonplaats, een dorp in Brabant. Een van de laatste overstromingen in het land. Dat was zo'n beetje alles wat ze wist. Meer wilde haar vader er niet over kwijt. En ze wilde hem niet vragen naar haar dood, hoe benieuwd ze ook was.

Wel vertelde hij vaak over haar moeder, Luna. Volgens hem leefde ze in Delta voort. 'In jouw bruine krullen, blauwe pretoogjes, ongeduld, en koppigheid', verkondigde hij dan. 'Jullie zijn als twee druppels water.' Delta vond het altijd raar als hij zo sprak. Drie foto's van haar moeder hadden het water overleefd. Daarop zag ze ook wel dat ze op elkaar leken, maar ze bleef een raadsel.

Delta vond het fijn om in zijn armen te liggen en naar zijn zachte stem te luisteren. Tijdens het stormseizoen zou ze het liefst als een jonge vos in haar holletje blijven. Een winterslaap zou zo gek niet zijn. Maar zoals altijd kwam er een volgende dag: een dag dat ze weer de zee op moest.

Gelukkig klom die ochtend de zon op alsof het nooit had gestormd. Een flauwe ochtendwind bleek net genoeg voor hun zeil om te bollen. Ze vaarden vroeg het water op, rond half zeven. Hun vat zat toen al vrij vol met roze krabben. Op de achtergrond klonk het getik van hun scharen tegen de

binnenkant van het vat. *Als* ze er waren, waren ze makkelijk te vangen. Met een puntige tak kon je ze zo van de steigerpalen peuteren.

‘Dit wordt een goede dag’, riep Stern goedgehumorst toen ze het ruime sop kozen. ‘Vandaag gaat het gebeuren, ik zeg het je. Voor minder dan tien snoeken doe ik het niet. Bovendien is het lekker rustig op het water, nu we zo vroeg zijn.’

Delta keek rond. Ze waren inderdaad de enigen op zee.

Buiten al die oude troep dan. Langs de aak dreef weer allerlei rommel. Sinds hun gesprek was Delta erop gaan letten, en nu zag ze het overal. Op open zee én bij de kade. Blijkbaar hadden dieren er last van. Volgens haar vader aten ze het op of raakten ze erin verstrikt.

Eerst wilde ze het materiaal verkopen aan de markthandelaars. Maar volgens haar vader was dit 'plastic' niet herbruikbaar. Het was er wel, maar ook weer niet. Blijkbaar viel het in steeds kleinere deeltjes uiteen zonder te vergaan. Wat er was, was onbruikbaar. Onverwoestbaar, maar ook weer niet. Tot overmaat van ramp kwamen er gevaarlijke gassen vrij als ze uiteenvielen. En die droegen dan weer bij aan een klimaat dat nog altijd heftiger werd...

Tja, het was lastig om dat allemaal te begrijpen. Maar wat Delta wél wist: zulke spullen zorgden dus indirect voor overstromingen. De overstromingen waardoor haar moeder was verdronken. En voor die talloze kwallen, die het heerlijk vonden in vervuild water. Kortom: er moest wat aan gedaan worden... Maar wat?

Plots voelde Delta haar vaders hand op haar schouder. Ze schrok op en keek omhoog.

Er dook een schip op aan de horizon. Het had één groot zeil en een puntige boeg, en leek op niets wat Delta kende. Ze wilde het vragen aan haar vader, maar hij keek net zo verwonderd.

‘Als ik het goed heb...’ begon hij, maar hij maakte zijn zin niet af.

‘Wat is dat voor boot? Het lijkt wel een gigantische bruine banaan.’

‘Eh – Het ziet eruit als een... dhow. Dat is een Arabisch schip.’

‘Een Arabisch schip? Wat doet dat hier?’

‘Geen idee. Ik denk dat dit een oud model is. Misschien ooit van een vluchteling geweest.’

‘Het kan toch ook een handelaar zijn.’

‘Misschien wel nu het schip eenmaal hier is. Maar vroeger niet.

Voordat de meeste delen van Nederland zo’n dertig jaar geleden overstroomden, hadden ze in Afrika en Arabië andere problemen. Droogte. Alles veranderde in woestijn en niemand kon meer eten verbouwen. Veel mensen daar vluchtten voor de droogte en kwamen hierheen. Maar ze belandden van de zon in de drup...’

‘En dat schip is toen daarvoor gebruikt?’

‘Sommigen waagden het om met zulke bootjes die hele reis af te leggen. Maar goed, laten we even gaan kijken. Het zeil is gescheurd en er lijkt niemand aan boord. Dat hout en die stukken zeil kunnen we goed gebruiken.’

Hij gaf een harde ruk aan het roer en de aak maakte een scherpe draai naar rechts.

Toen ze dicht bij het schip kwamen, bleek de mast geknakt. Het schip had flink geleden onder de storm. Stern liet de aak zij aan zij met de dhow dobberen, bond ze aan elkaar vast, en sprong aan dek van het andere schip. Meteen zwaaide hij naar Delta.

'Blijf daar', schreeuwde hij.

'Wat is er?'

'Blijf weg.'

Delta sprong het schip op.

Aan haar vaders voeten lag het lichaam van een jongen. Het duurde even voordat ze het besepte, maar toen slaakte ze haar tweede gil van de week.

'Hij heeft een schotwond', zei haar vader.

'L-leeft hij nog?'

'Grote kans dat hij een smokkelaar is.'

Hij draaide de jongen op z'n zij. De jongen bleek niet veel ouder te zijn dan Delta. Hij had steil blond haar en zware wenkbrauwen. Vreemd genoeg stond zijn rug kaarsrecht en zijn kin omhoog. Het was bijna alsof hij van adel was en op hen neerkeek, ookal was hij degene die troosteloos op het dek lag.

Stern wroette met zijn vingers in de wond. Zijn arm ging op en neer alsof hij in een grabbelton graaide naar cadeautjes. Delta's maag draaide ervan om. Met haar hand voor de mond staarde ze de andere kant op.